

מסורת הש"ס

(א) נשבת נא. ושמע
(ב) מוספתא פ' (א) [נשם],
(ג) [נשם], נעי' בתוספתא
(ד) ספ' דשביעין, א' כ"ח ועשה
נכרי בשבת ויזיט ומסמין
במזד, כ' שמוח פ"א
(ה) ולעיל א' ע"ח, א' ונברות
סד. י' (י) קידושין ל"א: ושמע
(ז) [ומת] בהלכה ליתא סהר"ף
(ח) והנ"ל א' ג' ג' סהר"ף
והנ"ל א' ג' ג' סהר"ף
(ט) [ליתא] בהנ"ל א' (ז) נעי'
פרש"י בריב"ז פ' ד' והנ"ל
ר"נ, א' (ח) גרמס סד. הוריות
ד.

הגהות הב"ח

(6) עני דר תחת סדר קרי
לחבונגרי. ד"ב סוף קרי
בפרי"ו. וי"ב
(7) שני ד"ב עושין ב' אלף
(8) בנתיבות. היינו
לימודין. (9) ד"ב הי' אלף
מ' תחת ד"קיעה להסג' גמי
ז"ל אמרין: (10) ד"ב דברי ר'
יוסי בשמן דר' עומלה ד'
יהודה ברישא ויבין היינו
במילא דר' יוסי ברישא
דיכיון דאחמלי במילא דר'
יוסי וכו' ור' א' שמואל קאי ר'
אחמלי וכו' תחת דלנוני קאי
ד"ב תלמוד דפי' וזלף היינו
שקטות ומלך וסבא וסבא
אחמלי וכו' תחת דלנוני קאי
בין תלמוד דמלמל ב' דיון
לחן הכור וגומר כדכתי' סול'
ולחוריו לחן לצור כלל אמתה
ל' וכו' וגומר כל לקי' אלף
לנוני קאי וקאמר דר' כדכתי'
לחמ"י בשקטות ומלך
תחת מנופל ע' הכור שכל
תחתיו ומסבא כדכתי' וזה
עולה כמקרא הפסוקים כדור'
לנוני:

גליון הש"ס

גמ' וכל שאינו עושה אינו
אומר. עין צ"מ דף 5 ע"א
תוס' ד"ה חבל הכא:

הגהות הגר"א

[א] גמ' שציר שבות ומסיעין
אחורין כ"ד במעמד. ומה שפרשם
לדבר ק"א וצוהו כר' נמחק:
[ב] שם ר' יושע בן שבת
בטובה. כ"ד פ"י דקדא ארישא
באנו שבת וצדא ונמחלין
מותר במעמד אלא וטון
שכר א"ח"י ובקופא שציר שבת
מסיעין ר' דוקא במעמד לבד
ומותרין ל' שומר לבד
שכר [ע"י מ"א] (עמ"ש)
[ש"ע] אכל רבתינא' אפס
אקפא (שבת ה"א) אכל
השמיט שבת וי"ט דפ"י
דבא' כלל ענין אקור ובמעמד
(עמ"ש) דבא' לשכור מותר (עמ"ש)
רבינו דא"ח"י (ק"א):

רבינו חננאל

אמר שמואל מקבלי קיבוֹלֶה,
פִּי אֶם קִיבֹּל קִיבוֹלֶה, תָּחוּם
הַתְּחוּם מִחוּץ תִּפְקֹחַ
מוֹתֵר. וְאִסְקִנָּה הִנִּי מִלִּי
בִּשְׁבָחוֹת וְרִמְיִים טוֹבִים לֹא
שִׁכַּחְתִּי אֲנִשְׁי דַּפְקִי
לְתוֹחַם, אֲבָל בַּחוּלֹל שֶׁ מוֹדֵעַ
דֹּאכִיב דְּשֶׁרֶץ חוּץ לְתוֹחַם.
אִסּוּר. וְהָיָה כֵּן לִיה גִּיּוֹם
בִּקְיֹבּוֹלֶה אֲפֻדָּה חוּץ לְתוֹחַם,
וְלֹא עֵינִי רִבְנָן כִּהְיוּ
אֲפֻדָּה. אִיכָא דֹּאכִיב, הוּא
נִמְי לֵךְ בַּהֲרוּגָה אֲפֻדָּה,
וְאָפִי דֹּאכִיב שְׁמוּאֵל כִּי הָאִי
וְהוּנָה שֶׁרִי, אִם עֲשׂוּב שֶׁרִי
אִיכָא דֹּאכִיב, עֲבִידֵיהּ סִינִי
בַּהֲרִידֵיהּ תִּתְבָּנָה. דְּבִי חֵם
שֶׁרֵא לֹאכְתוּרֵיהּ דְּבִי חֵם
לְהוֹת לַמַּעֲבֵד לְהוֹן בִּיבְרִיתָה

י. ליתן מלאכה לנכרי בקיבולת
עלמא ואמרי היום בשבת יהב
בת (ד' י:) ליתן כלים לכובס בע"ש
משום דכביסה בנכרי מידי דלא
בר

אמר שמואל * מקבלי קיבולת בתוך התחום
אסור חוץ לתחום מותר אמר רב פפא ואפי'
חוץ לתחום לא אמרן אלא דליכא מתא
דמקרבא להתם אבל איכא מתא דמקרבא
ללהתם אסור אמר רב משרשיא וכי ליכא
מתא דמקרבא להתם נמי לא אמרן אלא
בשבתות ובימים טובים דלא שכיחי אינשי
דאזלי להתם * אבל בחוש"מ דשכיחי אינשי
דאזלי ואתו להתם אסור מר זוטרא בריה
דרב נחמן בנו ליה אפדנא מקבלי קיבולת
חוץ לתחום איקלע רב ספרא ורב הונא בר
חנינא * ולא עלו לגביה ואיכא דאמרי הוא
נגמ' לא על בגווייה והאמר שמואל מקבלי
קיבולת בתוך התחום אסור חוץ לתחום
מותר * אדם חשוב שאני ואיכא דאמרי סיעי
סייע בתיבנא בהדייהו רב חמא * שרא להו
(6) לאבונגרי דבי ריש גלותא למיעבד להו
עבידתא בחולא דמועדא אמר כיון דאגר
לא קא שקלי שרשוני הוא דקא משרשו
ליה ולית לן בה תנו רבנן * מקבלין קיבולת
במועד לעשותה לאחר המועד ובמועד
אסור * כללו של דבר כל שהוא עושה
אומר לנכרי ועושה * וכל שאינו עושה אינו
אומר לנכרי ועושה תניא אידך * מקבלין
אומרת במועד לעשותה לאחר המועד
* וכלכר שלא ימדור ושלא ישקול ושלא
ינמה כדכר שהוא עושה בחול ת"ר * * אין
מרביעין בהמה בחולו של מועד * כיוצא
בו אין מרביעין בככור ולא בפסולי
המוקדשין תניא אידך אין מרביעין בהמה
בבחולו של מועד ר' יהודה אומר * חמורה
שתבעה מרביעין עליה זכר בשביל שלא
תצטנן ושאר כל הבהמות מכניסין אותן

קבלין קיבולת במועד לעשותה לאחר המועד, נזן נותן בקיבולת לגוי במועד. כללו של דבר, אומר לגוי ועושה. ת"ר אין מרביעין בהמה אומר חמורה שתבעה מרביעין עליה בשביל ללו של מועד, פי' מכניסין הבהמות לדיר כדי

מי שהפך פרק שני מועד קטן

יב.

אמר שמואל מקבלי קיבוצת בתוך התחום: הא דשרינן כלים לכזבס נכרי פירש צקונט' דלא מיינכר שהוא של ישראל ור' יעקב לא היה מחלק ואומר דשרי צמועד וגם צצבת דהא ריחיס של מים איכא השמעת קול ושרינן צפ"ק דצצת (דף יט. וסס) וצפ"ק

שדה לנכרי משום דלרסומיה קעציר
 וי"ש קבלנות שאין היות ממעלה בך
 אלא ממנה לעשות ואע"ד ש' שמעון
 בן אלעזר פליג מסתמא הלכה כר'
 שמעון בן גמליאל דקא אסר התם
 מרחק במשנה הש' שדה שרי
 כדדייק הגס ומניח צפיק לשנת
 (דף יט.) וכן ספיקו פוסק עמו על
 מנת לשבות ואינו שובת אלמא אין
 הנכרי מניח לעשות קבלנותו בשביל
 ישראל ואיכא מאן דאמר אפי' לפסוק
 אין צריך ובשמעתין דאסר שמואל
 מפרש רבינו יעקב כחותו פירוש
 שמעמדין כולו שמעמדין כחבל
 וכדכ' שישא דלמר (עליו יא.) דברים
 המותר' בשמ"מ אסורין בימי אבנן
 דהוי דאורייתא או בעין דאורייתא
 אכל במועד הקילו וכ"ש שיש להן להקל
 בשבת דלא חיישין כל כך דלא לחלו
 ביה ואי"מ כיון דבאבילות איידי שמואל
 היכי קאמר וכי ליכא מתא דמיקרבא
 להם (א) לא אמרן אלא בשבתות
 וימים טובים דלא שכיחי דאורייתא מדוכתא
 אכל בחולו של מועד דלמור וארין
 עיין: דרב' רבי יוסף. בשמן
 (ב) מניח מילתא דר' יהודה דרישא
 וכיון דאסתיל מילתא דרבי יוסף
 מסיים לה וגף ביין לא ידענא אי
 אבזר אי אסתית קאי מיהו לכאורה
 אסתית קאי דשייך דה מגופה
 ומדקמני דה זולף וגומר משמע
 דאבזר קאי דאסתית לא שייך משמע
 דגף אסת' כן וגם עושין לו לימודין
 משמע דקאי אבזר ולית ליה זולף
 וגומר דאסתית לא שייך לימודין
 דסגי בכיסוי קטן:

מכנים

להם

היה שכיר שבת שכיר חדש שכיר שנה שכיר שבוע
 ין להם שומר לנער את צאנם ^[א] ר' אומר ^ב בשבת במוכה
 בשכר אמר רב יוסף הלכתא כרבי: **מתני'** וכן מי
 אירעו אבל או אונס או שהטעוהו ^ג ל זולף וגומר
 סי ר' יהודה אומר עושה לו לימודים בשביל שלא
 יאי אשמעינן קמייאא בההיא קאמר ר' יוסי משום
 אבל חמרא דלא נפיש פסדיה אימא מודי ליה לרבי
 תרייתא בההיא קאמר רבי יהודה אבל בהך אימא
 אמר רב יצחק בר אבא ^ה מאן תנא שינוי במועד
 יוסי אמר רב יוסף ^ו הלכה כר' יוסי בעו מיניה מרב
 מישע חביתא דשיכרא בחולא דמועדא אמר להו
 ר' יוסי אימור דאמר רבי יוסי בחמרא בשיכרא מי
 מאי משום דנפיש פסדיה שיכרא נמי אית בה
 מרה לי אם בר שית סאוי ושייע מבר תמני ולא שייע
 א אמר רב הלכות מועד כהלכות כותים ^ז בהלכה
 גניאל ^ח בר קטינא ^ט (אמר רב) לומר שהן עקורות ואין
 שמואל ^י זופתין כוחא ואין זופתין חביתא רב דימי
 ין חביתא ואין זופתין כוחא מר חייש לפסידא ומר
 אביי ^י נקטינן הלכות מועד כהלכות שבת

יִשְׁקוּרוֹת. כֹּאשֶׁה עֵקֶרָה שֶׁאֵין לָאָדָם מִמֶּנּה פְּרִי אֲלֵלָה גּוֹפֵה: **יִשְׁנִי**
וּלֹא אֲמַרְנִי כִּי הִיכִי דַמְחוּיָּךְ צִהִי מַחוּיָּךְ צִהֵל אֲלֵלָה לֹא יִלְפִי
פִּסְקֵיכָא יִתִּירָל אִי לֹא זַפְתִּי לֵה מַשּׁוֹס דַּפְּעִים יִינֵל וּבִצְחוּמָא לִינֵל
אִי יִתִּירָל וּבִצְחוּלָא לִינֵל טִירַחֵל יִתִּירָל וּבִצְחִיתָא אִיכָא טִירַחֵל יִתִּירָל:
יֵשׁ
דְּאִיתִּי בֵּה שִׁית סְאִוִּי תַמְרוֹ אִי כִיּוּצָא בֶּהן, וְשִׁיעָא, כַּח אוֹתוֹ הַשֶּׁכֶר חֵן (ז) כֹּחַ מִבֵּית שֵׁי בֵּה
אֵם תַּשְׂאָר מְגוּלָה יֵשׁ בְּשֶׁכֶר הַפֶּסֶד, אֲמַר רַב הִלְכוֹת מוֹעֵד מְהֻלְכוֹת כּוֹתִים. לְמַאי הִלְכָתָא לִי
מִזֶּה. דְּאִמַר שְׂמַוְלָא וּזְפִתִּין כּוֹתָא וְאִין וּזְפִתִּין חֵבִית, וְהֵלֵךְ וְזוּ וְזוּ יִפְתֵּה הוּא, אֲלֵא אִין לְפִיד
גִּירָא יִשְׁתַּי בִּלְא יִזְפִּית. יֵשׁ [מֶר] חִישֵׁי לְטִירַחֵל וְאִין חִישֵׁי לְפִסְקֵי. מִפְּרִישׁ בִּירוּשְׁלַמִּי שְׂמַוְלָא אֵל
[תַּרְגֵּם גִּרְשֵׁן] דְּאִמַר דּוּפִיתָא דְּקִדְשִׁי וְאִין כּוֹחַ, דּוּפִיתָא גִירָא

עין משפט
נר מצוה

יא א מיי פ"ו מהל' שבת
הל' יד טוש"ע א"ח סי'
רמד סעיף א [וטוש"ע י"ד
סימן שפ סעיף יט]:

יב ב מיי' פ"ו מהל' יו"ט
הלכה כה טוש"ע א"ח
סי' תקמג סעיף ז:

ג [טוש"ע א"ח סי' רמד סעי'
ג]:
יג ד טוש"ע שם סי' תקמז

סעיף א':
יד ה' מיי' שם טוש"ע שם
סי' תקמג סעיף ג':

פזן ו' מיי' שם הלי' כד טוש"ע
שם סעיף א':
פזן ז' מיי' שם הלכה כה

טוש"ע שס סעיף ג:
י"ז ח מי"י שס פ"ח הלכה טו
טוש"ע שס ס"י תקלו סעיף

י"ח ט מ"י פ"א מהל' מעילה
הלכה ט:

ה' יב מ"י פ"ח מהל' יו"ט
הל' יא טו"ש"ע שם ס"י
תקלו סעיף יד:

ב ד מ"ה פ"ז מהנכות י"ט
הלכה ג (ופי"ג מהל' חבל
הל' ו) טוש"ע א"ח ס' תקלח

כא מ מיי פ"ו מהל' יו"ט
הל' ג ופ"ח הלכה ז

כב נ מיי' שם פ"ח הלכה
יד:

סי' תקלח סעיף ח:

מוסף רש"י

עושה לו לימודים. לוחץ
 לצור של יין לכסותו (ברכות
 לח). לקדר נסים על פי הצור
 (שבת קכ"ה). סיני. היו קורין
 לרב יוסף שהיה צקי בצריית
 הרצה (ברכות טז). כוזתא.
 פך קטנה מחצית (ע"ז ע"א).
 נקטינן. מקורם מלכותי.
 מנהג מרבותיט (שד"ח ה).

רבינו חננאל (הפ

שיטול ובזלן לובל השתות
ותאילנות. ואם באו ממקצת
מותא, אבל אין ממקצת
יעועים, ואין מוצאן, ואם
היה לנו לעזר את שורן,
שומר שנה שנה שנה חדשה
שנה שבת, מסייעין הורעין
ומוסרין להם שומר לבד
צאן, ר' אומר אם באו בשבת
שבוים, בלא עול תנאה, או
היה טוב כממותה בלדאי,
כלומר שצירוחם
עסדורכם. כמכרע דר
שבט. אמר ר' יוחנן הלפת
כר. מותני' וכן מי שיהיה יעיר
בשנה וארעירי אבל או אונס או
השתחויה מועיל' ר' אומר
ימוד וזלף וגומר כדרס, ר'
אומר אומר ערש
לימודי. ר' יהודה לומר

דנפיש פסידיה משום
שרי ר' יוסי אבל חמרה

אמר ר' יצחק בר אבא מאן
תנא דרביה במודע דבדב
האבד לאר' יוסי, דהוה ר'
יוסי שרי כדרבו בלא שנינו.
אמר רב יוסף הלכתא כר'
יוסי. (באע) [נעתן מניה מרב
נחמן בר יצחק, מהו
למישיבא לכתבא דשריבא
בחלוף של מועד, דמר להו,
רב יוסף דהוה סני, כרגיסינן
שבין הוריות דבה עוקר הלב
רב יוסף סני, הוא אזל הלכת
כר' יוסי דאמר וזמרי וגומ'
וגפ כדרבו. אמר ליה אימור
דאמר ר' יוסי אר' כדרבו,
בחמא, דאי שבעת ליה
ממלו מפסדי, שירא נמי
אמר להו שירא נמי
אית ביה פסידא טובא, דאמר

אביי אמרה לי אם, חביתא
מזנת סאק, ולא שיעא. כלומר
שעקרות הן ואין למידות זו
זו (מזוז'). דיפות הכוזא אם
פתיך גרבא ולא זפתין כוזא